

въ жъгла, долѣ съ благоуханно масло кандилото, падна на колѣне предъ лика на Божията майка.

Отъ долния катъ на палата долиташе едва чуто звукътъ на становетѣ, тихата пѣсенъ на тъкачкитѣ. День и нощъ въ дома на княгиня Зоя се работѣше въ усиленъ трудъ въното на младата невѣста. Въ една стая везѣха тънкитѣ коприни, въ друга шиеха, въ трета плетѣха, точеха сърма, въ четвърта работѣха завивки опнати на огромни гергефи.

И цѣлиятъ този трескавъ, непрестаненъ шумъ, до стигаше до ухото на скръбната девойка — сякашъ тънкъкъ присмѣхъ.

20.

Въ това време Добромиръ бързо се спущаше надолу къмъ портитѣ на Трапезица. Мина по моста, който отвеждаше къмъ Царевецъ, опѣти се по дължината на Етъра. Ала следъ малко трѣбваше да се отдръпне край самитѣ стени на къщитѣ, за да стори пѣтъ на нѣкакво пѣстро шествие, което заприщваше широката улица край рѣката.

По прозорцитѣ нависнаха кичури любопитни, по портитѣ изкочиха жени и деца. Отъ всѣкъде почнаха да се стичатъ многобройни люде. Натегнала отъ сѣнкитѣ на здрача, цѣлата крайбрѣжна улица внезапно пламна въ кървавото море свѣтлина, струеща отъ вѣщитѣ се борини.

Най-напредъ препускаха стражи, които размахваха копия за да се стори мѣсто на новия Преславски епископъ Костадинъ, избранъ на мѣстото на недавна починалия старецъ Сава. Подире имъ следваха послушници, които носѣха голѣмъ посребренъ кръстъ. Възседналъ на бѣло муле, покрито съ скъпа покривка отъ зелена коприна, епископъ Костадинъ — кржгълъ и руменъ, съ мазно лице и бистри, хищни очички — благославяше народа съ вдигната рѣка. Обграденъ отъ всички страни съ въоръжени блюстителни, последванъ отъ множество свещеници и монаси, Костадинъ идваше въ Търново, за да се представи на замѣстникъ патриарха: епископъ Маринъ, който бѣ избѣгалъ отъ Скопие при нахлуването на Стрѣзомировитѣ войски. Филимонъ, който бѣ казалъ тайно добра дума въ